

Feia dies que la mare estava malalta. Per fi, després de moltes súpliques es va ficar al llit. En Pere, en atur obligat, feia la compra i cuinava més o menys bé. Avui ha anat al "mercat de Ninot" pel peix i la verdura.

Hi havia gent. Deien que menys que abans per causa de la crisi. Però s'ha de fer cua, i a la parada del peix et donen un número. El Pere té el 37; ara estan despatxant pel 14. Li resta una estona per donar una volta, tot mirant com va la verdura.

A la zona de fruites i verdures és quan el Pere s'atura de repent, es queda mirant l'ambient, i enmig de les veus i els sorolls del mercat se n'adona de que viu, experimenta una sensació nova, es troba existint.

Aquesta realitat li ha vingut de repent. No és fruit d'una meditació existencial o de que hagi fet una lectura determinada sobre el tema. Com una llum, com un llamp, sense paraula concreta, ni causa precedent. *Existeixo, visc, sóc.*

El Pere està parat i no sap que el temps passa. Algunes compradores el miren una mica perplexes. La senyora Josefina li diu: *"jove, que es troba bé?"*. Aquestes paraules el fan reaccionar. *"I tant que em trobo bé. Molt bé, per cert, moltes gràcies"*. La senyora Josefina se'l mira i somriu *"Els joves!! Deu estar enamorat"*.

Quan torna a estar a la parada del peix estan servint al 36. Per poc no perd el torn. *"Si, lluç, si us plau, com sempre"*

Què m'ha passat? Avui m'he adonat de que estic viu. Podria no existir, però existeixo. Quina cosa! Ha estat de repent en el mercat. Possiblement era el lloc menys indicat per una experiència existencial. Diguem: no t'ha passat mai?

I tant, fill meu. la primera vegada va ser quan tenia uns 14 anys. La tinc be present. Altres cops també m'ha vingut, en especial quan estava embarassada. I aquests dies de malaltia li dic a Déu: gràcies per la vida, gràcies per ser, gràcies per ser-hi. No sóc una casualitat, sóc perquè ho has volgut. Gràcies infinites.

I ara ves a la cuina, que no es cremi el peix.

Jesús Renau sj